

Ot ajánlat versenyez Szeged lisztellátásáért.

(Saját tudósítónktól.) A pénteken délután összeülő rendkívüli közgyűlésre nagyjelentőségű feladat megoldása vár. Azok a tanácskozások, amelyek napok óta intenzíven folynak arról, hogy mikép biztosítsák a város lakosságának liszttel való ellátását, véglegzés végett a tanács csütörtöki ülése elé kerülnek azokkal az ajánlatokkal együtt, amelyek ebben az ügyben a városhoz beérkeztek. A közgyűlést előkészítő tanácsülésnek minden esetre nehéz dolog lesz, mert ennek a kérdésnek helyes megoldása a sok tapintat mellett alapos hozzáértést és éles előrejelzést igényel.

Kifejtettük már több ízben, hogy a lisztel való ellátásnak milyen pénzügyi nehézségei, sőt bizonytalanságai vannak, amíg ezzel szemben ott áll a könyörtelen tény, hogy a lakosság számára kenyérről kell gondoskodni. Minden esetre megnyugtató az, hogy a hatóság minden irányulag óhajt tájékozódni, tanácskozásokat folytat, minden bejelentett igényt meghallgat, tudomásul vesz, szakértőkkel folytat megbeszéléseket, szóval nagy körültekintéssel igyekszik eljárni. Dr. Somo gyi Szilveszter polgármester ma munkatársunknak egyébként a következőket mondta:

— Egyelőre annyit mondhatok és ezt sziveskedjék megírni, hogy legyen nyugodt a város közönsége, a tanács mindent elkövet, hogy elegendő, jó minőségű kenyér legyen. Részletekkel most még nem szolgálhatok. A tanács csütörtöki ülésén készíti elő ezt az ügyet, javaslatából, amit a közgyűlés elé terjeszt, az ügy minden fázisa megismerhető lesz.

Tudomásunk szerint nyolc szegedi kereskedőnek az ajánlatán kívül, amelyet már részletesen ismertettünk, tárgyalásban áll a város Back Bernát kivételével a szegedi malomtulajdonosokkal, akik szintén együttes ajánlatot tettek, a Pesti Magyar Kereskedelmi Bankkal, a Magyar Általános Hitelbank szegedi kirendeltségével és a hódmezővásárhelyi malomtulajdonosokkal. Az ajánlatok egyike-másika csak arról szól, hogy a gabonát vásárolná meg a városnak, amennyiben az a Haditermény Részvénytársaságtól nyert vásárlási jogát reá ruházná. Ha a hatóság az ilyen természetű ajánlatot elfogadná, akkor külön kellene gondoskodni annak biztosításáról, hogy a gabona megfelelő árért megőrültesse s a liszt minél méltányosabb áron és minél könnyebben a közönséghez jusson. Sok függ természetesen attól, hogy az ajánlatot tevők milyen kamatláb mellett hajlandók a pénzt a város rendelkezésére bocsátani. A mennyiben a kölcsönművelet előnyösebb feltételek mellett lenne lebonyolítható úgy, hogy a város az egész tranzakciót két részre osztja, abban az esetben nem idegenkednénk ettől a kettéosztástól. Amennyiben a tranzakció együttesen bonyolítható le, anélkül, hogy a város súlyosabb pénzügyi feltételeket kénytelen elfogadni, ezt a megoldást itélnénk helyesebbnek. A kamatláb mellett a provízió kérdése, az őrlési költségek is számításba jönnek természetesen, amint nem lehet tisztára egy-egy kereskedő dolga az sem, hogy a lisztet milyen üzleti rezsi felszámítása mellett adja tovább.

Az az ajánlat például, amelyet nyolc sze-

gedi kereskedő nyújtott be a város hatóságához, sok kérdést hagy nyitva. Nem tudjuk, hogy az eddigi tárgyalások során ezek mennyiben tisztázódtak, de fel kell említenünk, hogy nincsenek meghatározva az ajánlatban azok a feltételek, amelyek mellett a város a pénzt kapja. Az őrlést egy szegedi malommal fogják végeztetni, nem jelölik meg közelebről azt a legmérsékeltőbb hasznót, amely mellett a lisztet a kiskereskedőknek és pékeknek továbbadnák; csak nagyon általános biztosítékot nyújtanak arra, hogy a szükséges lisztmennyiséghez mindenkor mindenki gyorsan fog jutni; nem nyilatkoznak az eladási ár közelebbi méreteiről. Nagyon helyes azonban az

Szegedi osztagok a Száva mentén.

(Saját tudósítónktól.) Ma július 28-án van egy esztendeje, hogy Szerbiának elküldtük a hadüzenetet. Szerbiával azóta kissé felfüggesztettük a végső leszámolást, mivel a protektorátusokkal kell előbb a dolgokat elintézni. A szerb határt természetesen mindenütt őrizzük. A határon szegedi osztagok is vannak, főként munkáscsapatok. Ezek közül most több rövid szabadságot kapott és elmondották, miként állnak a miénk Petár országának határán.

— Az 1915-ik esztendőben eddig hagyjuk a szerbeket. Azok is hagytak minket, úgy, hogy elég furcsán fest ez a mi állapot. Mi egész intézkedésünkkel jeleztük, hogy egy kissé szabadon engedjük őket lélekezni. Viszont a szerbek is határozottan úgy viselkedtek, hogy abból mi sem lehetett kiolvasni csak azt nem, hogy át akarnak a mi országunkba jönni: magy offenzívára, — ahogy ismételt nemi nyilatkozatban leadták az entente sajtója számára. Sokkal több esze van a szerb hadvezetőségnek, semhogy gyöngítse nem vallami magy hadseregét esetleges előretörésekkel. Az az álláspontunk, hogy a hatalmas Russzia és a világ legtöbb emberét számláló angol birodalom, na meg Francia- és Olaszország lépjenek offenziába, ne pedig ők, akik a monarchia sorkatonaságának legelső, borzasztó lökését érezték.

A szerb hadseregben az a vélemény, hogy a monarchiával nagy ütközetekre nem kerülhet többé sor, mert: 1. ha Oroszország győz szövetségesei segítségével, az esetben a monarchia nem is gondolhat új szerb hadjáratra, (erre ma már bizonyára nem számíthatnak.) 2. ha meg a monarchia és szövetségesei győznek, úgy nem bolond Szerbia, hogy bármilyen elfogadható békébe bele ne egyezzen. A szerb hadsereg hangulatára és álláspontjára jellemző, hogy a katonáknak legalább az egyharmada állandón — főlváltott turnusokban — szabadságot élvez. De az is beszédes momentum, hogy a Száva és Duna mentének alapos megerősítési munkálatait nem végezték el. Ez természetesen nem zárja ki azt, hogy bent, Valjevó, Arangyelovác vagy más vidéken nem készültek-e föl igen erős védelemre. Ezt hadiaviatikusaink közül sokan megmondhatnák, mert ők a városok körül kalandoztak sőt jóval Kragujevácon túl is berepültek.

— Szerbia különben az ideai tavasz óta gazdaságilag jobban áll, szántottak, vetet-

ajánlatnak az a kitétele, hogy nem érdeke a városnak, hogy a lisztkereskedelem megszűnjék. Ezt bizonyára szem előtt fogja tartani a hatóság és a közgyűlés is.

Minden esetre üdvös, hogy ezért a kitűnő üzletért ilyen nagy versengés folyik. Csak azután megmaradjon ez a versengés akkor is, amikor arról lesz szó, hogy a város közönségét minél jobb liszttel kell kiszolgálni. A közgyűlés tagjai hihetőleg az ügy jelentőségéhez mért komolysággal fognak foglalkozni a tanács előterjesztésével és az ajánlatokat a város egész közönségének érdekében fogják mérlegelni, amikor határozathozatalra kerül majd a sor.

tek, aratnak, — igen, ma aratnak Szerbiában, zavartalanul mindenütt, van elég munkás kéz és állítólag jó termésük is lesz. Természetesen a folyókon innen mi is jó példával járunk elő, mi is learattuk a gyönyörű istenáldást és nagyban eszélünk. A határ mentén ha itt-ott néha ágyú is dördül, ez főként amiatt történik, mert szerb-francia aviatikusok fölfedeztek buzakazlakat és cséplőgépeket s ezeket akarják tönkretenni, fölggyújtani. Persze most már minél beljebb rakjuk a kazlakat. A francia aviatikusok különben elég sűrű vendégeink, de eddig nem veszélyesek. A péterváradit hidat akarja mind fölrobbantani és eddig már három repülőgépüket lelőttük. Mondanunk sem kell, hogy a fontos hid ma is ép.

— A szegediek osztagai főként K. község körül csoportosulnak. Az élet már nagyon is egyhangú, ha szabad így mondani: unalmas. Nem tudunk szórakozni. Rossz ám szép Szeged aszfaltját nélkülözni. Már a nagyköruton kívül eső résszel is megelégednénk! Szombatokon összejövünk, beszélgetünk, nagyokat eszünk, még nagyobakat innánk, de ezt is meguntuk. Kártyázni se szeretünk. Egyetlen szórakozásunk, ha a harcéri helyzet részleteit beszéljük meg, amiben május óta tényleg nemes élvezetünk lehet. Vajda János pri-más pedig hóna alá kapja a füstös harci szerszámdt és olyan szépen húzza, hogy ugy muzsikálni ma már talán egy magyar cigány se tud. A szegedi gyerekek szörnyen büszkék rá. Aztán sokat évődünk Joachim Ferencel is, a szegedi piktor-hadnaggyal. Mindig azt mondja, hogy egy ilyen művész, mint ő, jogosan várhatja már a békét és dühös, ha a szerbek átpuskáznak, kétségbe vonja művészi érzéküket s való-sággal homokbátságok mögé rejtőzve festget. Ha cigány, meg művész, na meg ügyvéd (elsősorban dr. Szivessy Lehell) nem akadna köztünk, talán az unalomtól át is járnánk a — tulsó oldalra. A multkoriban láttuk a fővezérüket. Magyar katonái imádják és úgy biznak benne, ahogy csak igen erőskezű magyar generálisban illik.

— Még csak annyit, hogy karsu monitorjainkra még ma is haragszanak a szerbek — valószínű jogosan, — fejezték be a szegediek, akik a déli határról kukkantottak kissé haza, hogy elmondják aztán odalent, mit csinálunk itthon....